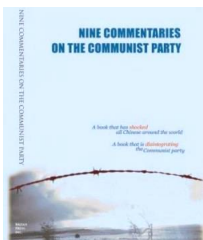

Sách “Cửu Bình” đã được lan truyền rộng rãi trong cộng đồng người Hoa ...

Hầu hết người ta đều biết rằng những quyển lịch thời trang ở Trung Quốc không buông tha những người bất đồng chính kiến; ví dụ như những người cho rằng đây là cuộc thảm sát sinh viên năm 1989 tại Quảng trường Thiên An Môn.

Còn những gì ít người biết mà người Tây Phương biết là các phong trào quần chúng của những người bất đồng chính kiến ở trong Trung Quốc hiện nay, được biết là của những người đã được thúc đẩy bởi quyển sách “Cửu bình cộng sản đảng” (tức là quyển “Chín bài bình luận về đảng Cộng sản”, gọi tắt là ‘Cửu Bình’)

Năm năm trước, vào tháng 11 năm 2004, sách ‘Cửu Bình’ đã được xuất bản. Quyển sách này đã được trình theo thời vụ lịch sự của đảng cộng sản, được biết là của đảng cộng sản Trung Quốc, cùng với sự đồng nghiệp và thời trang của nó trong vòng 60 năm qua. Những bài bình luận này cũng bàn thảo về ý thức hệ của đảng cộng sản Trung Quốc trong phạm vi văn hóa Trung Hoa, cùng với chi tiết những tội ác, làm cho đảng lòng người, mà đảng cộng sản Trung Quốc đã gây ra cho người dân Trung Hoa.

Những tội ác này là những tội khiếp. Quyển sách này cũng thông tin nói rằng trong 6 thập niên thời trang, đảng cộng sản Trung Quốc đã giết hại hàng triệu người là đảng Nazi của Đức và đảng cộng sản Xô Viết của Nga cộng lại

Sách “Cửu Bình” đã được lan truyền rộng rãi trong cộng đồng người Hoa, và các quốc gia lân cận

ngoài Trung Hoa đổi lại.

Mặc dù có nhiều sách chép trích và chép để Cộng sản đã được xuất bản, nhưng không quyển nào có tác động bao trùm lên người dân Trung Quốc như quyển “Cổ Bình” đã làm. Thúc ra nhiều nhà báo và học giả Trung Quốc nói rằng quyển sách “Cổ bình” này có tác động chuyển hóa đổi lại xã hội Trung Quốc.

Ông Wu Baozhang là một nhà báo, từng làm việc 27 năm cho báo Tân Hoa Xã của nhà nước Trung Cộng. Gần đây ông giữ chức vụ Giám đốc trong phân bộ Trung Quốc của đài phát thanh Quốc Tế Pháp.

Ông nói với phóng viên của báo Đổi Mới Nguyên, “Trong 5 năm qua, tôi đã giữ quyển “Cổ Bình” bên cạnh giường ngủ, rồi đi đến đi đến lại quyển sách này. Trong những chỗ của nó, tôi thấy thấy được dấu hiệu của một nước Trung Hoa tự do dân chủ.”

Mặc dù cuốn sách không đưa ra những đề nghị cho một chế độ thay thế những gì hiện tại một cách dễ dàng, nhưng nó không chỉ ra rằng chế độ hiện tại đang thất bại và cũng đang kéo mọi người đi xuống cùng với nó.

Trong “Cổ Bình”, các tác giả viết rằng, “đồng Cộng sản Trung Quốc đang bước đến tận số giờ thì hoàn toàn của nó. Nhưng chúng may, nó vẫn còn trời buồm số phận của nó với nước Trung Hoa trước khi nó bị sụp đổ.”

Cổ Bình còn mô tả rằng một trong những kết quả tại hội nghị đầu tiên về thống trị của đồng cộng sản Trung Quốc đã dẫn tới tất cả các tuyên truyền thối nát nhét vào đầu, trong nghé thuật, trong thông tin và giáo dục, mà đã tạo thành một “văn hoá đồng” hạn hân đổi lại với dân Trung Quốc, bắt buộc họ phải suy nghĩ trong vòng lý luận của đồng cộng sản.

Sách còn nói rằng người Trung Quốc, “chỉ nhìn thấy của mình; họ chỉ nhìn vào trong nội tâm của họ, và họ chỉ nhìn phá vỡ, rồi bắt gông xiềng của đồng cộng sản Trung Quốc trong đầu óc.”

Ông Wu đã nêu ra bằng chứng mà người dân Trung Quốc bình thường đang bắt đầu làm như vậy.

Những người sống sót trong cuộc biểu tình của sinh viên năm 1989 tại quần thể trại Thiên An Môn đã kể lại rằng phần lớn các sinh viên lúc đó đều nghĩ là họ đang giúp đỡ một học sinh bị -- chứ không thể sống biểu tình để trở lại trường học để tiếp tục học tập.

Tuy nhiên, ở Trung Hoa ngày nay, ký giả đang chứng kiến những người phản kháng hô to các khẩu hiệu mà họ chưa từng bao giờ dám nói, ngay cả nói thêm về nó. Ông Wu đã kể lại các câu chuyện từ vài phóng viên người Pháp mà từ Trung Hoa trở về gần đây.

Ông báo cáo về các cuộc biểu tình ở tỉnh Thôn Ng H và Quần Đông, “người ta đã la to, ‘đều đều Trung Cộng!’.....Họ cảm thấy một sự thay đổi lớn lao đang âm ỉ phát triển trong xã hội Trung Quốc.” Ông Wu nói vì “châm ngòi” sự thay đổi này là nhờ vào công lao của Cựu Bình.

Bản văn những diễn văn Cựu Bình đã lan tràn khắp xã hội Trung Quốc như thế nào, luật sư nhân quyền ở Thôn Ng H, ông Zheng Enchong, đã nói với báo Đài K Nguyên, ngay cả trong các trại giam (trại giam học để thành lập để bắt đầu huấn luyện các lãnh đạo mới trong đảng cộng sản Trung Quốc) học trò cũng như các giáo viên, nhân viên của trại giam đều bí mật để Cựu Bình.

“Khi tôi là giáo sư ở học phần khoa Văn Chương tại Học Long Giang, tôi có một sinh viên đã từng là giáo sư của một trại giam trong khu đô thị của tỉnh, và cũng là một giáo sư của ở học Kinh Tế và Môi trường tại Bắc Kinh. Bà ta nói rằng các giáo sư tại trại giam của đều đã để Cựu Bình,” ông Zhen cho biết.

Nhiều viên chức cao cấp rời bỏ Đảng, từ Trung Quốc đến tận chính trị trong những năm gần đây, đã cho biết, sau khi họ rời xong Cựu Bình thì họ quy tụ đến một nơi khác. Ví dụ như ông Jia Jia, một viên chức cao cấp từ tỉnh Sơn Tây, và Chen Yonglin, cựu Tham vấn Ngoại giao số quán đã bỏ ra khỏi tòa lãnh sự Trung Cộng ở Úc để xin tị nạn chính trị.

“Đảng cộng sản Trung Quốc không dám công khai bản luận những sự kiện để công bố trong Cựu

Bình, và nó cũng không dám tranh cãi, chỉ nói mình Chưa Bình nói sai.... Trung Quốc không chấp nhận Chưa Bình trong bất cứ tài liệu giáo dục nào để các sinh viên trong các trường của đảng, gia đình và nhà là Chưa Bình không hiểu họ, ông Zhen đã nói vậy, và thêm rằng “đảng chấp nhận Trung Quốc rất sớm thôi.”

Chưa Bình là người làm đáng kể đã khởi đầu phong trào của những người bất đồng ý kiến với chính quyền ở Trung Quốc hiện nay. Không nghi ngờ gì nữa, phong trào Thoái Đảng (hay tắt là Đảng) là phong trào nổi tiếng nhất trong số này.

Thoái Đảng, có nghĩa là từ bỏ đoàn Thanh Niên chấp nhận, để Thiệu Nhi Tịch phong, và đảng chấp nhận Trung Quốc. Vào lúc nào đó trong cuộc đời của họ, họ như mọi người công dân Trung Quốc đều phải gia nhập một trong ba tổ chức này.

Theo mạng lưới điện tử Thoái Đảng, họ đã nhận hơn 60 triệu công bố từ những người tuyên cáo từ bỏ Đảng, mặc dù hiện thời là có 50.000 công bố thoái đảng mỗi ngày.

Có lẽ bởi vì mạng lưới này không thể xác định chính xác của con số này, rất nhiều người, kể cả nhiều “chuyên gia về Trung Quốc” ở phương Tây, đã bác bỏ nó hoàn toàn.

Tuy nhiên, ông Zhen nói ông tin rằng phong trào này thậm chí phải rộng lớn

“Mặc dù họ chưa công khai thoái bỏ đảng chấp nhận Trung Quốc với tên thật hay tên giả của họ, trên thực tế, tôi nghĩ rằng số người đi vào mà thoái bỏ đảng chấp nhận và các tổ chức liên hệ của nó còn vượt rất xa hơn con số đã được ghi chép ở ngoài kia.”

Ông Zhen đã nói đây là phần nhỏ nhất của những gì mà “văn hóa đảng” còn tồn tại trong đầu óc người dân, của Chưa Bình. “Văn hóa Đảng” này không còn có thể đặt chân vào vàng giả dân chúng. Nhưng gì văn hóa Đảng đưa cho công chúng là một văn hóa thật nát.”

Ông mô tả “văn hóa Đảng” như là một văn hóa của bạo lực và đấu tranh giai cấp, và “chúng có gì tốt lành trong văn hóa đảng này.”

Chuyên gia luật pháp Trung Quốc, ông Yuan Hongbin, là cựu giáo sư Luật khoa của Đại học Bắc Kinh, và cũng là tác giả của nhiều cuốn sách viết về đổi mới tại Trung Quốc dưới thời ông trước đây.

Nói về vấn đề tại sao Cựu Bình lại trở thành cây gậy sấm sét trong tay những người bất đồng chính kiến, ông Yuan đã nói là ông nghĩ rằng Cựu Bình là quyển sách di huấn và đầy đủ bao quát nhất so với nhiều sách khác mà cũng chỉ viết về sách của đảng cộng sản Trung Quốc.

Ông cũng nói rằng, “Sự lan tràn sâu rộng của Cựu Bình là không thể tách khỏi những nỗ lực của các học viên Pháp Luân Công. Bởi vì trong nhiều năm cho tới hiện tại, các học viên Pháp Luân Công đã bỏ công sức rất nhiều trong việc phổ biến Cựu Bình để hoàn thành mục đích của họ là làm cho người dân thức tỉnh. Tôi nghĩ rằng việc phổ biến Cựu Bình cũng mang đầy đủ ý nghĩa như chính quyển sách Cựu Bình vậy.”

Rằng Cựu Bình có nhiều tin tức về cuộc bức hại Pháp Luân Công, một tội ác滔天 mà chính Trung Cộng đang tích cực che giấu, cũng có thể giúp ích cho công chúng hiểu.

Như ông Yuan nói, “Sự tàn bạo của cuộc bức hại này rất là ghê gớm. Cuộc bức hại do đảng cộng sản Trung Quốc làm đối với học viên Pháp Luân Công là một sự vi phạm nhân quyền nghiêm trọng nhất trong thời đại của chúng ta.”